

דברי חכמה

יום המשפחה

הצמחות (צ'אר) (פוקיר) (א'הוד)

תמונה משפחתית

מילים: מיכל שלו
לחן: יאיר רוזנבלום

ילד זהוב וילדה תכולה
מחיים נדנדה עזובה
בצחוק מתגלגל מתרפקים זה על
זו
וכחול מתמזג עם הזהב שלו

בואו ילדיי את החושך נקשור
ונרוץ עם הרוח אל האור
עדת כוכבים וירח זוהר
ילוו לביתם אמא, בת ובן

לה לה לה..

זה היום שהולך
שהולך ועוזב
וכל איש לביתו ממחר
לפינה החמה, השקטה, הפרטית
האם זו תמונה משפחתית?
האם זו תמונה משפחתית?

בואו ילדיי את החושך נקשור
ונרוץ עם הרוח אל האור

בימים שהשמש נעלמת אי שם
שמיים מחליפים צבעם
כף ילדי אוחזת בחזקה
ומרגישה פתאום בודדה

אמא, היא שואלת אותי הקטנה
בעיניים כחולות קרועות לרווחה
לאן נעלם הכדור האדום?
ואת עצובה לך פתאום

בואו ילדיי את החושך נקשור
ונרוץ עם הרוח אל האור
עדת כוכבים וירח זוהר
ילוו לביתם אמא, בת ובן

בבתים הגבוהים כבר דולקים
האורות
פסים שחורים הפכו יריעות
רוח קלה שם מביאה צינה
ורעדה עוברת בי

גיליון מס. 2761 * ג' באדר תשפ"ג * 24 פברואר 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@outlook.com עורכת: שושנה שרקי

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• אם אחלה בדמנציה – המשך

מפעם לפעם, אני מקבלת תגובות על דברים שאני כותבת כאן, ואז אני יודעת שיש קוראים. בשבוע שעבר התגובות הגיעו במהירות ומרחוק – רחוק מאד. תגובה ראשונה מאוסטרליה. נו טוב, אצלם כבר ערב, כשאנחנו שותים את הקפה הראשון), והתגובה השנייה מהאיים הבריטיים, תגובה שריגשה אותי עד דמעות. בשתי התגובות הייתה בקשה לקבל את המקור באנגלית, ושלחתי בשמחה.

זאת ההזדמנות גם לתת את הקרדיט למחברת המסמך הזה (ואינני מכירה אותה, אני רק מכירה את זו ששלחה לי אותו). שמה RACHEL WONDERLIN. אז אם אתם מפיצים, אנא ציינו מי הכותבת. ועל כך כבר אמרו חכמינו בפרקי אבות: כל האומר דבר בשם אומרו, מביא גאולה לעולם.

• מועדון מופת

האמת? לא האמנתי שהצוות שפעל להתחדשות המפגש יצליח להגיע למספר הזהב של 35 נרשמים למועדון מופת. והנה קרו שני דברים: ראשית יש 35 אנשים רשומים ועוד לא מעטים המצטרפים באופן חלקי (ומשלמים על פי הכללים שנקבעו), ושנית, חלק לא מבוטל מהמשתתפים הם בני ובנות הקיבוץ פנסיונרים צעירים, שהצטרפותם היא אשר הבטיחה את המשך הפעולה המבורכת והחשובה הזאת.

אני משתתפת באופן חלקי, ולכן אינני חברה מועדון, אבל אני מוצאת עניין בפעולות שאני הולכת אליהן, כולל ארוחת ערב ביום רביעי. כמו כן אני מגיעה בימי שישי לקפה וחברותא (פעם בשבועיים) בימי שישי בבוקר. החזרנו עטרה ליושנה: לפני כעשרים שנה היו מתקיימים במפגש התכנסויות של בוקר בימי שישי, ובכל שבוע היו שניים או שלושה חברים משמשים כתורנים. תודה לשריטה, פרנקי ונעמי על הארגון. תודה גם לנורית אורן שלקחה על עצמה למלא את מפגשי יום רביעי בערב בתוכן. לאט לאט יגיעו למשבצת זאת של יום ד' בשעה 18.00, כל בני המשק שיש להם מה לספר ומה לתרום... ותודה לרמי קציר שמארגן את הטיולים של המפגש. הטיול הראשון היה מוצלח מאד, ויש למה לצפות בעתיד.

השינוי הזה לווה גם בשינוי פרסונלי. לצערי, שיפי פרשה מניהול המפגש אחרי 10 שנות השקעה במקום, באסתטיקה שלו ובארגון הפעילויות. עשר שנים כולל השנתיים של הקורונה, שהיו מאתגרות במיוחד. ביום שני הקרוב בצהריים

נתכנס במפגש להוקיר תודה לשיפי, ולאחל לה הצלחה בדרכה החדשה. כל מי שיזכה ליהנות מכישוריה – ירגיש מבורך.

ובינתיים, כל עוד לא נמצא/ה מנהל/ת למפגש, עושה זאת אירנה בנוסף לעיסוקיה האחרים. כל הכבוד אירנה, ותודה על ארוחות הערב שאת מכינה במו ידיך, בימי רביעי (בתוספת למרק הטעים שמכינה רחלי בלב הקיבוץ...).

• החוג לספרות

פעילות נוספת שנמשכת במפגש היא פגישות החוג לספרות. גם כאן ממוצע הגילאים הפך לאורך השנים צעיר יותר.

לפני כמה חדשים התחלנו להכיר את קבוצת הסופרים הישראלים שנולדו לפני קרוב למאה שנים, והמשותף להם הוא שהם בוגרי תנועות הנוער החלוציות בארץ ישראל. עולם הערכים שהם מביאים ביצירותיהם קרוב מאד לעולם הערכים שעליו גדלנו והתחנכנו, אם בתנועות הנוער בארץ ובחו"ל, ואם בהתיישבות העובדת.

הנושא שבו אנו עוסקים כבר כמה חדשים הוא: יחסו של הצבר (או מי שעלה ארצה בגיל צעיר, והתחנך בתנועת הנוער) אל הגולה ואל השואה. עד כה עסקנו בעיקר בסופרים שמוצאם, או מוצא משפחתם מאירופה (משה שמיר, אהרון מגד, חנוך ברטוב וחיים גורי – כולם חתני פרס ישראל לספרות). בהמשך נפנה אל אמנון שמוש ואלי עמיר שמתארים את גולת סוריה ועיראק.

בפגישות אנחנו קוראים מתוך היצירות, משוחחים על מה שקראנו, וגם צופים בסרטונים מצוינים על היוצרים האלה. לא נדרש ידע מוקדם, ואפשר להצטרף בכל שלב.

המפגשים במפגש מתקיימים בכל יום ראשון בשעה 9.45

• במרפאה

ובעוד הממונים מנסים לאייש את תפקיד מנהל/ת המפגש נמצאה הגואלת לתפקיד המזכירה הרפואית של המרפאה. תודה לך מור גולדברג-לניאדו, שנכנסת לתפקיד בהתלהבות, ביעילות ובתודעת שירות. עוד אחת מדור הנכדים, נכנסת לפעילות מרכזית בקיבוץ.

עד כאן להפעם.

לכל החולים והמאושפזים – איחולי החלמה מהירה.

שבת שלום. תמר וולפין

או לקיים "שעת קריאה" (ובראשם רותם גרוסמן ונעמי בן אמוץ), וסתם במילה חמה.

ליוויתי תיכונים שבאו לספריה להתנדב ב"שנת תרומה לקהילה" (הנוכחית היא אלה עזריה, שעושה עבודה מצוינת), וגם הקשר איתם נעם לי מאוד.

היו שנים רבות של תוכניות לאחד את ספריית הילדים עם זו של המבוגרים, שלמרבה הצער עדיין לא יצאו לפועל.

אך לפחות הספריה עברה בשלב מסוים מגרסאה מתפרקת לבניין סביר, למרות שגם שם עברנו חורפים של מזלות מהגג, שהרסו ספרים רבים.

אני מקווה שיותר משפחות ינצלו את האוצר שיש לנו, בשיתוף פעולה הדוק יותר עם מערכת החינוך.

זהו, הגיע הזמן לסיים, לפנות מקום למישהו צעיר ומודרני יותר, עם כוחות ורעיונות חדשים.

למי שיחליף אותי אני מאחלת הרבה הצלחה וסיפוק, הרחבת הפעילות למשפחות נוספות, עם דגש על התלתונים. ואולי נזכה יום אחד להנות מאיחוד הספריות, בחלל מכובד.

הסבר קטן: מסיבות לא ברורות עדיין לא יצא המכרז להחלפתי. עצוב לי לסיים בלי להעביר את השרביט בצורה מסודרת, ואני מתנצלת בפני המשפחות הצעירות הנפלאות וכל הילדים.

ספרים הם
ידידים!

רחל גינת

לא! זו אינה פינת נוסטלגיה. זו פינה שמנסה
למנוע מאיתנו להפוך לנוסטלגיה!!

צומת עמיעד, יום שני 20/2
גם לצפון יש מה להגיד!

לקישור כלשהו יש להשתמש בכתובת: khbbm1@gmail.com
For any contact use the address: khbbm1@gmail.com

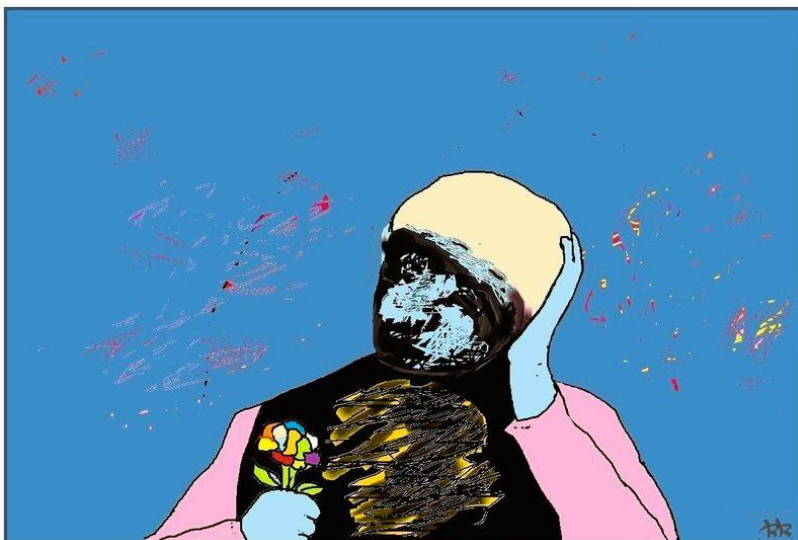

תהום פעורה

1. אז באופן הכי ברוטלי, וגם כל כך מזכיר תהליכים דומים משנות השלושים, רכבת ההפיכה המשטרית של ממשלת נתניהו השישית, העבירה בכנסת בבליץ שמזכיר את ההפצצות של הגרמנים בלונדון, שרשרת של חוקי בלהה מבישים שיהפכו את מדינת ישראל של מגילת העצמאות למדינת ישראל של מגילת העצבנות. כל מומחי הכלכלה בארץ ובעולם מתריעים נגד מה שעומד להתרחש והקואליציה כאילו כלום דוהרת כמו הטיטאניק אל תוך הקרחון.

2. ואני רק נזכרתי בכמה דברים שכתב הסופר האיטלקי איניאציו סילונה בספרו 'יין ולחם'. כי חשוב לדעת שמול הפשיזם האיטלקי בשנות השלושים וארבעים במאה הקודמת התייצבו אנשים מסוגו של איניאציו סילונה שלחמו בו בכל כוחם כפי שאני מקווה שהדבר יקרה גם כאן בארץ חמדת אבות.

3. **חירות:** "החירות איננה דבר שאפשר לקבלו כמתנה, אדם יכול לחיות בארץ שרודנות שולטת בה, ובכל זאת להיות חופשי- בתנאי פשוט זה, שהוא לוחם נגד הרודנות, וזהו. האדם, שחושב בעזרת ראשו שלו וששומר את לבו משחיתות, הוא אדם חופשי. האדם, שנאבק למען הדבר שהוא חושב אותו צודק, הוא אדם חופשי. בניגוד לכך, אדם יכול לחיות בארץ הדמוקרטית ביותר עלי אדמות, אך אם הוא עצל, אטום ושתדלן בתוככי לבו, אין הוא חופשי; למרות היעדרותו של כל אילוף אלים אותו איננו אלא עבד. בכך נעוצה הרעה:

אסור לנו להתחנן
למישהו אחר ולבקש
ממנו שיעניק לנו
חירות. את החירות
שלנו אנו חייבים
ליטול במו ידינו, כל
אחד- את המנה
שהוא מסוגל ליטול."
(יין ולחם | איניאציו
סילונה)

משהו שכתב בניו יורק טיימס העיתונאי תום פרידמן

תום פרידמן, ניו יורק טיימס, 13/2/23

התעוררתי ביום ראשון בבוקר וקראתי את החדשות מישראל: לפחות 200 אלף ישראלים הפגינו פעם נוספת נגד ראש הממשלה בנימין נתניהו בשל כוונתו לפגוע בעצמאותו של בית המשפט העליון ולרמוס אותה, בשעה שנגד נתניהו עצמו מתנהל משפט בו הוא מואשם בפלילים. תהיתי לעצמי, "מה חושב על כך הנשיא ג'ו ביידן?"

ביידן, ככל הנשיאים שסיקרתי, הוא פרו-ישראלי במהותו. הוא מנהל מערכת יחסים הדדית, ארוכה ומכבדת עם נתניהו. לכן, אני יכול לומר שכל מה שביידן עשוי להגיד על ישראל מגיע ממקום של דאגת אמת. הפעם, זו דאגה מכך שהשינוי הרדיקלי במערכת המשפט הישראלית, שהקואליציה הלאומנית והדתית-קיצונית מנסה להעביר בכנסת, עלול להזיק באופן משמעותי לדמוקרטיה הישראלית וכיוצא בזאת ליחסיה הקרובים עם ארה"ב ודמוקרטיות אחרות.

אלו המילים שביידן העביר אלי בשבת אחר הצהריים כשביקשתי את תגובתו: "הגאונות של הדמוקרטיה האמריקאית והדמוקרטיה הישראלית היא ששתיהן בנויות על מוסדות חזקים, על בלמים ואיזונים, על מערכת משפט עצמאית. השגת קונצנזוס לשינויים מהותיים חשובה מאוד כדי להבטיח שהציבור יקבל אותם."

למיטב זיכרוני, זו הפעם הראשונה שנשיא אמריקאי מתערב בדיון ישראלי פנימי על מהות אופייה של הדמוקרטיה במדינה. על אף שאלו רק 30 מילים (46 באנגלית, הארץ), הצהרתו של הנשיא נשלחה בימים מכריעים של ויכוח פנימי וכוחני בישראל. דבריו עשויים להעניק רוח גבית להתנגדות המשמעותית למה שמוגדר בפי מתנגדי נתניהו כהפיכה משטרית, שתעביר את ישראל למחנה המדינות שנסחפו הרחק מחופי הדמוקרטיה, בדומה לטורקיה, הונגריה ופולין.

1. החודש נולדה טוני מוריסון ב-18 בפברואר 1931. טוני מוריסון הייתה סופרת ופרופסור באוניברסיטת פרינסטון. זכתה בפרס פוליצר לסיפורות לשנת 1988, באות הכבוד "הרצאת ג'פרסון" לשנת 1996, ובשנת 1993 הייתה לאישה השחורה הראשונה שזכתה בפרס נובל לספרות. נחשבת לאחת מגדולי הספרות האמריקאית, ובפרט הספרות האפרו-אמריקאית. הלכה לעולמה בשנת 2019 כשהיא מותירה אחריה שובל נהדר של ספרים שנחצבו ממכרות הכאב הייסורים והיופי של בני האדם השחורים.

3. אני זוכר בדייק איך קמתי ויצאתי את הבית, והלכתי בדרך הבקר אל שפני הסלע שטפסו בזהירות אל המסלעה לברך שחר חור שעלה במזרח. אופנים לא עפו, שרפים לא אמרו קדוש, הים לא נזדעזע, הבריות לא דברו, אלא העולם שותק היה ומחריש כממתין לדבר מה ולא ידעתי. ויצא הקול: טוני מוריסון מתה.

3. מאז, בסופו של יום כשהאור פוחת והולך והאפל מתחיל להדעיק את הנשמה אני יכול לשבת ולהתבונן כך שעות בתבונה הקורנת מפניה השחורות החרושות יפי של טוני מוריסון.

פינת הקריקטורה השבועית: עשינו את זה איתמר

24.2 פול בילגורי

סול קסדן

מיה ווטרמן

עמנואל חן

25.2 פול גלוק

אנחל סובולבסקי

26.2 יואב האריס

רננה זולטי

28.2 לירן לינטון

1.3 אידה חביבי

דורית חייט

נטע בג'רנו

2.2 שלמה ויסבקר

אמירה אנגלסברג

"נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם"

(דוד אלמן - לקשר: khbbm1@gmail.com)

ארוחת צהרים וכולם נוהרים לחדרוכל הישן

לא תאמינו אבל זה היה צריף המזכירות והנהלת החשבונות

חוף אמנון צריך אותך / מיכל אשחר

לפני כמה שבועות סיפרתי כאן על חוף אמנון המושלם והשקט והקרוב אלינו כל כך, ועל מלון הפאר שמתוכנן להיבנות בו ולשנות אותו לחלוטין, כולל פעילות ספורט ימי שתשלט על המפרצונים הקסומים ותסגור אותם לציבור הרחב. ביום שישי הקרוב מתוכנן מפגש פעילים ופעילות, וגם אם אתן/ם לא מתכננים להתחיל להפגין, אני ממש ממליצה להגיע ולהכיר את המקום ואת התוכניות, לפגוש וליהנות מפעילות צילום בחוף – תחרות צילום עם פרס שווה - שעת טיול רכיבה על סוס בשבילי ההרים, בנוף הצופה אל הכנרת ואל מפרץ אמנון, תרומת אורוות ורד הגליל

,

מפגש פעילים/ות לקראת הדיון המכריע בירושלים!!

יום שישי 24.2.23 בשעה 14:00
בחוף שלנו חוף אמנון!!

בתוכנית:

- מעגלי שירה, עידכונים והיכרות
- התארגנות להפגנה לקראת דיון הועדה לתכנון בירושלים
- קסם החוף- פעילות צילום ברחבי החוף
- קבלת שבת מוזיקלית, קפה/תה ונשנושים שכולנו נביא

מה להביא?

ספל, נשנושים, בגדים שניתן ללכת, מחצלת
כאן נציע
והרבה נחישות ושמוחה!!

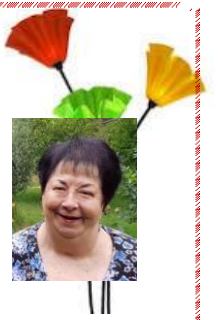

צילום את חוף אמנון

רוצים/ות לעזור?? פנו ליערה: 0542604574

כולן וכולם מוזמנים ומוזמנות,
האיוונט בפייסבוק:

<https://fb.me/e/3mhr4kLg3>

משולחן העורכת / שושנה שרקי

בודהא מזהב סיפור אמיתי

לפני 50 שנה, רצו התאילנדים לבנות אוטוסטרדה לבנגקוק – עיר הבירה. כאשר בדקו את התוואי של הדרך גילו שהוא נופל בדיוק על מנזר שיש בו בודהא מיוחד במינו, עשוי מחימר. היות וכל הבודהות ברחבי תאילנד עשויים מזהב, ייחסו התאילנדים לבודהא העשוי מחימר סגולות מיוחדות ובאו מכל רחבי תאילנד, להתפלל אליו ולבקש את עזרתו.

מהנדסי הכביש ביקשו מראש המנזר רשות להעביר את המנזר ובו הבודהא מחימר למקום אחר. ראש המנזר סרב בכל תוקף. הוא חשש, שהבודהא מהחימר עלול להינזק. מהנדסי הכביש הלכו לבדוק בשנית את תוואי הדרך, אך לא נמצאה אפשרות אחרת. חזרו אל ראש המקדש והמשיכו לדבר על ליבו שיסכים להעברה. המהנדסים הבטיחו, שינקטו בכל אמצעי הביטחון האפשריים ויעשו הכל כדי לשמור על בודהא שלא יינזק. לבסוף ראש המנזר הבין שאין לו ברירה והסכים להעברה.

היום הגדול הגיע... הובאו שלושה מנופים ענקיים אחד אחז ברגלי הבודהא שני בגופו ושלישי בראשו..

הבודהא היה ענק וגדול.. באותו הרגע שבו על פי אות אחיד, החלו להרימו, החל לרדת גשם..

ראש המנזר הזדעק.. כל פחדיו התאמתו, גשם עלול להזיק לבודהא שלו מהחימר, הוא החל לצעוק: "הפסיקו, הורידו אותו מיד, הפסיקו, הפסיקו, הביאו יריעה שתכסה אותו!!!"

במשך שעות עמלו הנזירים יחד עם בוני הכביש והמהנדסים לכסות את בודהא. לעת ערב שכב ראש המנזר בחדרו, מתקשה להירדם, כולו נרעש ונרגש מארועי היום הסוערים, הוא שמע את טיפטוף הגשם על היריעה ולבסוף החליט לקום ולראות באם בודהא "בסדר".

הוא לקח פנס ויצא לכיוון בודהא המכוסה, ליבו הלם בו, הוא הרים את היריעה ושלח קרן אור לכיוון בודהא, עיניו סרקו את בודהא, "הכל בסדר" אמר בליבו. לפתע.. מאחת הפינות החשוכות, כשהאיר בפנסו לכיוונה, נצנץ אליו אור,

ראש המנזר חשב שזוהי טיפת מים שדלפה מהיריעה וכך שלח קרן אור נוספת לאותו כיוון ובכל זאת ראה שהניצוץ לא נעלם..

שלח את ידו אל הניצוץ, גרד מעט והנה הניצוץ גדל..

הוא רץ אל המנזר הזעיק את כולם לבוא לבוא לבודהא...

כל אותו הלילה עמדו כולם ושיפשפו את החימר מעל הבודהא הענק. עם אור ראשון התגלה בודהא ענק מזהב במלוא הדרו.

כאשר בררו מה קרה, נודע שלפני 500 שנה, הבורמזים רצו לכבוש את תאילנד. ראש המנזר דאז יחד עם נזיריו, חששו שהבורמזים יבזזו וישחיתו את בודהא. הם ישבו לטכס עזה, ובהחלטה משותפת הם החליטו לכסות את בודהא בחימר והאמינו שבצורה כזו הם יצליחו לשמור על בודהא.

הבורמזים אכן הגיעו, בודהא מחימר אכן לא עניין אותם אך הם רצחו את כל הנזירים ולא היה מי שיספר את הסיפור.

אני חושבת שכולנו נולדים עשויים מזהב. במשך השנים במיוחד בגילאים הצעירים כשאנחנו חסרי אונים וחסרי כלים להתמודדות, בכל פעם שרע לנו ואנו פוחדים, אנו מכסים את עצמנו בחימר כדי להגן על הזהב שבתוכנו. המשימה שלנו בהמשך החיים היא לחשוף את אישיותנו האמיתית.

הביאה: שושנה שרקי

